

Sygnatura akt VIII Ga 90/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Sałamaj (spr.)

Sędziowie: SO Agnieszka Kądziołka

SR del. Rafał Lila

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Forysiak

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2018 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. C., Z. C.

i N. C.

przeciwko Z. S. i J. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 2 października 2017 roku, sygnatura akt X GC 634/16

oddala apelację.

SSO(...)SSO (...)SSR del.(...)

Sygn. akt VIII Ga 90/18

UZASADNIENIE

W dniu 9 lutego 2016 r. powodowie N. C., J. C. i Z. C. wnieśli do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanym Z. S. i J. K. o zapłatę kwoty 5.000 zł z odsetkami ustawowymi od 2 grudnia 2015 r. i kosztami postępowania. Uzasadniając żądanie powodowie wskazali, że postanowieniem z dnia 24 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie stwierdził zakończenie postępowania upadłościowego Biura (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., które prowadzone było pod sygn. akt XII GUp 10/10. W dniu 1 czerwca 2015 r. Sąd ten nadał wyciągowi z listy wierzytelności klauzulę wykonalności, uprawniającą powodów do egzekucji kwoty 11.794,04 zł. Powodowie wyjaśnili, że w dacie, w której zobowiązania powstały pozwani pełnili w spółce funkcję członków zarządu.

Postanowieniem z dnia 11 marca 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin-Centrum.

W odpowiedzi na pozew pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania, podnosząc zarzut bezzasadności roszczenia i jego przedawnienia.

Wyrokiem z dnia 2 października 2017 r. (sygn. akt X GC 834/16) Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanych J. K. i Z. S. solidarnie na rzecz powodów Z. C., N. C. i J. C. kwotę 5.000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 grudnia 2015 r. (pkt I, sentencji) oraz zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powodów kwotę 1317 zł tytułem kosztów procesu (pkt II.).

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd Rejonowy oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach postępowania o sygn. akt X GU 52/10 oraz wyjaśnieniach pozwanych. Sąd przyjął, że we wpisanym do KRS w dniu 21 czerwca 2001 r. Biurze (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (dalej: BT-H (...)), od początku funkcję prezesa zarządu pełnił pozwany J. K., a wiceprezesa pozwany Z. S..

Powodowie w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykonali na rzecz spółki (...) usługi dźwigowe, za które nie uzyskali zapłaty. Należności tych nie dochodzili w postępowaniu sądowym.

W oparciu o dokumenty zawarte w aktach sprawy XII GU 52/10, zgodnie z bilansem sporządzonym na dzień 31 marca 2010 r., zobowiązania i rezerwy na zobowiązania spółki wyrażały się w kwocie 2.519.111,46 zł, zaś aktywa w kwocie 817.967,49 zł. Zobowiązania krótkoterminowe wynosiły 1.536.663,23 zł, w tym z tytułu podatków, ceł, ubezpieczeń i innych świadczeń 1.298.772,54 zł. Suma zobowiązań długoterminowych wynosiła 982.448,23 zł. Posiadane przez spółkę aktywa trwałe wynosiły 629,868,90 zł, zaś aktywa obrotowe sięgały kwoty 190.598,91 zł. Na dzień 31 marca 2010 r. wartość środków trwałych spółki wg cen nabycia wynosiła łącznie 725.863,87 zł.

Postanowieniem z dnia 2 lipca 2010 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie ogłosił upadłość Biuro (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., obejmującą likwidację majątku dłużnika. Postępowanie upadłościowe prowadzone było pod sygn. akt XII GUp 14/10.

W oparciu o wyciąg z listy wierzytelności Sąd ustalił, że zgłoszona przez powodów wierzytelność w łącznej wysokości 13.042,59 zł w kategorii trzeciej została uznana przez syndyka masy upadłości co do kwoty 11.677,35 zł w kategorii IV. i co do kwoty 116,69 zł w kategorii V.

Przeprowadzone postępowanie upadłościowe, pomimo likwidacji całego majątku spółki nie doprowadziło do zaspokojenia wszystkich wierzycieli BT-H (...). Zgromadzone w toku postępowania fundusze masy upadłości wyniosły łącznie ok. 1.022.800 zł. Postanowieniem z dnia 15 lutego 2011 r. sędzia komisarz zatwierdził listę wierzytelności, złożoną przez syndyka w dniu 1 grudnia 2010 r., a kolejne listy zatwierdzano postanowieniami z dnia 11 marca 2011 r. oraz z dnia 11 sierpnia 2011 r.

W dniu 12 czerwca 2013 r. syndyk złożył ostateczny oddzielny plan podziału sumy uzyskanej ze sprzedaży prawa wieczystego użytkowania nieruchomości gruntowej stanowiącej działkę nr (...) w S., w wyniku którego został zaspokojony jeden wierzyciel, na łączną kwotę 623.911,50 zł. Plan ten został zatwierdzony postanowieniem z dnia 26 lipca 2013 r. i wykonany przez syndyka w dniu 19 sierpnia 2013 r.

W dniu 31 października 2013 r. syndyk złożył ostateczny plan podziału funduszy masy upadłości, w wyniku którego został zaspokojony wierzyciel z II. kategorii w 56,389 %. Plan ten został zatwierdzony postanowieniem z 8 stycznia 2014 r. i wykonany przez syndyka w dniu 10.01.2014 r.

Postanowieniem z dnia 24 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, po przeprowadzeniu całkowitej likwidacji majątku, stwierdził zakończenie postępowania upadłościowego Biura (...) spółki z o.o. w S.. Postanowienie uprawomocniło się w dniu 28 lutego 2014 r.

W dniu 1 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie nadał klauzulę wykonalności wyciągowi z listy wierzytelności w postępowaniu upadłościowym Biura (...) spółki z o.o. w upadłości likwidacyjnej w S. z dnia 1 grudnia

2010 r., sygn.. akt XII GUp 14/10, zatwierdzonej postanowieniem z dnia 15 lutego 2011 r., w zakresie wierzytelności zgłoszonej w postępowaniu upadłościowym przez powodów J. C., N. C. i Z. C..

Pismami z dnia 18 listopada 2015 r. powodowie, reprezentowani przez E. Finanse sp. o.o., wezwali pozwanych do zapłaty kwoty 13.631,39 zł, na którą to kwotę złożyły się: kwota 10.339,46 zł tytułem należności głównej oraz kwota 3.292,45 zł tytułem odsetek za zwłokę na dzień 17.11.2015 r., w terminie do 1 grudnia 2015 r.

Uzasadniając uwzględnienie powództwa, opartego na przepisie art. 299 § 1 i 2 k.s.h. zgodnie z którym, jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania, Sąd Rejonowy wskazał, że niespornym było to, że powodowie posiadają względem Biura (...) spółki z o.o. w S. wierzytelność, której istnienie, co do kwoty 11.794,04 zł dodatkowo zostało potwierdzone poprzez umieszczenie jej na liście wierzytelności sporządzonej w toku prowadzonego postępowania upadłościowego wobec dłużnej spółki. Poza sporem pozostał także fakt, że należność ta nie została zaspokojona w toku tego postępowania, co uzasadniało stwierdzenie pozytywnych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej z art. 299 k.s.h.

Sąd podkreślił, że ziszczenie się warunku bezskuteczności egzekucji wynikało z wydania przez Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie prawomocnego postanowienia z dnia 24 stycznia 2014 r. w przedmiocie stwierdzenia zakończenia postępowania upadłościowego prowadzonego wobec dłużnej spółki, które z założenia ma charakter tzw. egzekucji uniwersalnej. W wyniku tego postępowania, pomimo likwidacji całego majątku spółki zaspokojono jedynie dwóch wierzycieli, przy czym drugi, zaliczony do kategorii II. został zaspokojony na podstawie ostatecznego planu podziału jedynie w części, tj. w 56,386%. Z powyższego zatem jednoznacznie wynika, że wierzytelność powodów ujęta na liście w kategorii IV. i V. nie została zaspokojona nawet w części i nie istnieje już możliwość wyegzekwowania wierzytelności z majątku tejże spółki.

Pozwani kwestionując zasadność dochodzonego roszczenia powołali się przede wszystkim na pogląd zaprezentowany przez Sąd Najwyższy w wyroku z 24 czerwca 2004 r. (III CK 107/03), zgodnie z którym członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie odpowiada za jej zobowiązania, na podstawie art. 298 k.h. (obecnie art. 299 k.s.h.) w sytuacji, gdy wierzyciel nie uzyskuje zaspokojenia ze względu na zaniechanie podjęcia egzekucji przeciwko spółce w stosownym czasie”, jako że należności przysługujące powodom powstały w 2009 r. i nic nie stało na przeszkodzie, aby wytoczyli powództwo i wszczęli egzekucję przeciwko Spółce, przed ogłoszeniem jej upadłości.

Stwierdzając, że zaprezentowany przez Sąd Najwyższy pogląd nie mógł znaleźć odniesienia w niniejszej sprawie z uwagi na całkowicie odmienny stan faktyczny sprawy, Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że stanowisko to oparte na działaniu wierzyciela, który pomimo posiadania stosownych uprawnień i braku przeszkód, zwlekał ze wszczęciem postępowania egzekucyjnego, a w niniejszej sprawie powodowie takowej wszczęć – z uwagi na brak tytułu egzekucyjnego - nie mogli. Zwrócił również uwagę na nieznaczny okres pomiędzy wymagalnością roszczenia a ogłoszeniem upadłości

Zarzut przedawnienia roszczenia Sąd ocenił jako nieuzasadniony podkreślając odszkodowawczy charakter odpowiedzialności członków zarządu wynikający z art. 299 § 1 k.s.h. i to, że przedawnienie tego roszczenia następuje w terminie określonym w art. 442¹ §1 k.c., a zatem z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia, a najdalej z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę. Termin ten rozpoczął bieg od momentu uzyskania przez wierzycieli świadomości, że wyegzekwowanie długu od spółki jest niemożliwe. Powodowie najwcześniej o bezskuteczności egzekucji mogli się dowiedzieć z chwilą dokonania obwieszczenia o ostatecznym planie podziału funduszy masy upadłości dłużnej spółki sporządzonego 31 października 2013 r. Obwieszczenie to musiało nastąpić pomiędzy 31 października 2013 r. a 8 stycznia 2014 r. (data w którym doszło do zatwierdzenia planu podziału), a nawet przy przyjęciu początku terminu przedawnienia z dniem 31 października 2013 r. – termin ten upłynąłby w dniu 31 października 2016 r., podczas gdy powództwo przerywające jego bieg zostało wniesione 9 lutego 2016 r.

Dla ustalenia daty wniesienia powództwa bez znaczenia pozostaje wiedza pozwanych o jego wytoczeniu. Postępowanie przed tutejszym Sądem było kontynuacją elektronicznego postępowania upominawczego, zaś w toku postępowania nie wystąpiło jakiegokolwiek zdarzenie, które mogłoby powodować przyjęcie innej daty jego wniesienia (np. wpis pod nowy numer po umorzeniu postępowania na podstawie art. 505³⁷ k.p.c.) niż udokumentowana w postępowaniu przed tym Sądem.

Oceniając argumentację o rozpoczęciu biegu przedawnienia z dniem ogłoszenia upadłości spółki (2 lipca 2010 r.), Sąd zwrócił uwagę, że postępowanie to ujawnia trudną sytuację finansową spółki, jednak ogłoszenie upadłości spółki daje szansę na zaspokojenie wierzycieli.

Wobec braku twierdzeń pozwanych w zakresie wystąpienia którejkolwiek z ustalonych w art. 299 § 2 k.s.h. przesłanek egzoneracyjnych oraz wykazania przez powodów, że w niniejszym postępowaniu zachodzą przesłanki ustalone art. 299 § 1 k.s.h., powództwo uwzględniono w całości, o odsetkach orzekając na podstawie art. 481 §1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 108 §1 k.p.c. oraz art. 98 k.p.c. przy przyjęciu, że pozwani w całości sprawę przegrali.

Apelacją pozwani zaskarżyli w całości powyższy wyrok i wnieśli o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa w całości oraz stosowne do tej zmiany rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu za postępowanie przed Sądem I instancji, jak również o zasądzenie solidarnie od powodów na rzecz pozwanych kosztów postępowania przed Sądem II instancji wraz z kosztami zastępstwa radcowskiego wg norm przepisanych.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucili:

1. błędy w ustaleniach faktycznych polegające na uznaniu, iż:

- strona powodowa nie była świadoma, iż jej roszczenie nie zostanie zaspokojone w wyniku podziału masy upadłości już w dacie ogłoszenia postanowienia o ogłoszeniu upadłości Biura (...) spółki z o.o. w S., w sytuacji gdy w rzeczonym postanowieniu wskazany był wykaz majątku spółki oraz jej zobowiązań, z których w sposób oczywisty wynikał brak możliwości zaspokojenia należności

- strona powodowa nie zaniechała obowiązku dochodzenia swojego roszczenia oraz podjęcia egzekucji w stosownym czasie, w sytuacji gdy wierzytelności strony powodowej stały się wymagalne już rok przed złożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości Biura (...) spółki z o.o. z siedzibą w S.;

2. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

- art. 299 k.s.h. w związku z art. 442² §1 k.c. poprzez uznanie, iż wierzytelność strony powodowej nie uległa przedawnieniu, w sytuacji gdy początek biegu przedawnienia roszczenia odszkodowawczego w niniejszej sprawie należy liczyć od dnia wydania postanowienia o ogłoszeniu upadłości, jako momentu, w którym strona powodowa mogła powziąć świadomość, iż jej roszczenie nie zostanie zaspokojone w wyniku podziału środków pieniężnych pochodzących ze sprzedaży majątku wchodzącego w skład masy upadłości Biura (...) spółki z o.o., a z którym strona powodowa niewątpliwie się zaznajomiła,

- art. 299 §1 k.s.h. poprzez uznanie spełnienia przez powodów przesłanki bezskuteczności prowadzenia egzekucji przez stronę powodową, w sytuacji gdy nie podjęli oni egzekucji w odpowiednim czasie, poprzez zaniechanie dochodzenia swojej wierzytelności na drodze postępowania sądowego, kiedy w stosunku do Biura (...) spółki z o.o. w S. nie toczyło się jeszcze postępowanie upadłościowe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanych okazała się nieuzasadniona.

Podniesione w apelacji zarzuty, które sprowadzały się co do tego, że to z powodu zaniechania wcześniejszego wytoczenia powództwa nie doszło do zaspokojenia należności powodów oraz że termin przedawnienia powinien być liczony od daty ogłoszenia upadłości, nie były wystarczające do zmiany zaskarżonego wyroku w oczekiwanym przez pozwanych kierunku.

W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd pierwszej instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a zebrany materiał dowodowy poddał wszechstronnej ocenie stosownie do treści art. 233 §1 k.p.c. Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego Sąd Odwoławczy w pełni podziela i przyjmuje za własne, bez potrzeby ich ponownego przytaczania. Prawidłowe są także wywody prawne Sądu Rejonowego dotyczące kwalifikacji prawnej powództwa w płaszczyźnie normy art. 299 k.s.h. oraz ocena wykazania przesłanek, o których mowa w art. 299 §1 k.s.h.

Odnosząc się zaś bezpośrednio do zarzutu zbyt późnego wytoczenia pozwu, przypomnieć należy, że to do wierzyciela należy decyzja zarówno co do dochodzenia należnego mu roszczenia, jak i co do tego, w jakim terminie wejdzie na drogę procesu – czy niezwłocznie po powstaniu stanu wymagalności, czy też w okresie późniejszym, ryzykując jego przedawnienie.

Istota przedawnienia polega na tym, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, powołując się na upływ tego czasu. Inaczej mówiąc, po upływie terminu przedawnienia wierzyciel zostaje ograniczony w możliwości dochodzenia swego prawa. Dopóki przedawnienie nie nastąpi, wierzycielowi przysługuje wybór terminu, w jakim będzie dochodził zaspokojenia przysługujących mu roszczeń przed sądem, a czynienie zarzutu z dokonania takiego wyboru nie może zyskać akceptacji. Z powództwem wierzyciel może wystąpić nawet w ostatnim dniu biegu terminu przedawnienia. W konsekwencji, argumentacja pozwanych sprowadzająca się do obarczenia powodów konsekwencjami dokonanego przez nich wyboru terminu dochodzenia przysługujących im, nieprzedawnionych, roszczeń, nie mogła zostać zaakceptowana.

Przypomnieć również należy, że należność dochodzona przez powodów w przedmiotowym postępowaniu powstała przed dniem ogłoszenia upadłości, a tym samym należy do długów masy upadłości i właściwym trybem jej dochodzenia było - wobec ogłoszenia upadłości BT-H (...) spółki z o.o. w S. - zgłoszenie wierzytelności w postępowaniu upadłościowym, co też powodowie uczynili.

Zgodzić się także należy z Sądem pierwszej instancji co do tego, że okres pomiędzy wymagalnością roszczeń powodów (2009 r.) a złożeniem przez Biuro (...) spółkę z o.o. w S. wniosku o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku spółki (27 kwietnia 2010 r.) był na tyle krótki, że nie sposób uznać wstrzymywania się powodów z wniesieniem pozwu za opóźnienie za rzeczywistą przyczynę, dla której – w dalszej konsekwencji – powodowie nie uzyskali zaspokojenia.

Sąd Odwoławczy nie mógł się zgodzić ze skarżącymi także co do tego, że bieg terminu przedawnienia roszczeń powodów na podstawie art. 442¹ §1 k.p.c. powinien rozpocząć się od daty ogłoszenia upadłości. Moment ogłoszenia upadłości spółki to dopiero początek egzekucji uniwersalnej z majątku dłużnika, mającej doprowadzić do zaspokojenia wierzycieli, wobec czego w momencie wydania tego postanowienia nie można przesądzić, czy zobowiązanie będzie zaspokojone i w jakim stopniu. Orzeczenie o ogłoszeniu upadłości kończy postępowanie w przedmiocie wniosku o ogłoszenie upadłości i jest dopiero wstępem do właściwego postępowania upadłościowego, w trakcie którego następuje spieniężenie majątku dłużnika i spłata wierzycieli. Do czasu jego ukończenia nie można przyjąć z całą pewnością, że zakończone ono zostanie niezaspokojeniem konkretnego dłużnika. W toku takiego postępowania syndyk bowiem nie tylko prowadzi działania zmierzające do rozdzielenia majątku dłużnika, lecz również m.in. zmierzające do wyegzekwowania należnych mu wierzytelności, co może mieć wpływ na ostateczny stopień zaspokojenia roszczeń poszczególnych wierzycieli.

Wprawdzie nie można wykluczyć, że wierzyciel dowiadyuje się o bezskuteczności takiej egzekucji wcześniej niż z postanowienia o zakończeniu postępowania upadłościowego (np. po ujęciu jego wierzytelności na liście w określonej kategorii i otrzymaniu informacji, że zaspokojeni będą wyłącznie wierzyciele z kategorii wyższych), ale w niniejszej sprawie taki fakt nie został przez pozwanych wykazany ani też nie wynika z przedstawionego materiału dowodowego.

Zwrócić należy również uwagę, że choćby na podstawie treści postanowienia o ogłoszeniu upadłości spółki z 2 lipca 2010 r. powodowie mieli pełne podstawy do uznania, że istnieją szanse na przynajmniej częściowe zaspokojenie ich roszczeń, skoro jedna z nieruchomości spółki miała szacunkową wartość większą niż zobowiązania spółki oceniane przed złożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości (3.011.610,00 zł wobec 2.519.111,46 zł). Ze sprawozdania tymczasowego nadzorca sądowego z 17 czerwca 2010 r. wynikało zaś, że nieruchomość ta została w bilansie spółki przeszacowana i w rzeczywistości jest warta 1.100.000 zł.

Brak pewności co do sposobu ukończenia tego postępowania i stopnia zaspokojenia dłużników nie pozwala w ocenie Sądu Okręgowego na czynienie względem wierzycieli wymagań co do przewidywania zaspokojenia roszczeń. Sąd Rejonowy trafnie przyjął, że dowiedzenie się przez powodów o szkodzie, a tym samym rozpoczęcie biegu terminu przedawnienia roszczenia powodów, liczone być może w okolicznościach sprawy najwcześniej od momentu sporządzenia ostatecznego podziału funduszków masy upadłości Biura (...) spółki z o.o. w S. w upadłości likwidacyjnej, co nastąpiło 31 października 2013 r. Z tym bowiem momentem należy wiązać obiektywne powzięcie przez powodów pewnej wiedzy co do braku zaspokojenia ich roszczeń z majątku spółki. Przy czym, wobec zatwierdzenia tego planu postanowieniem z 8 stycznia 2014 r., poprzedzonym obwieszczeniem i upływem terminu do wniesienia zarzutów na plan podziału, w istocie początek biegu terminu przedawnienia przypada na okres pomiędzy 31 października 2013 r. a 8 stycznia 2014 r. Nieustalenie precyzyjnej daty tego zdarzenia w okolicznościach sprawy nie miało żadnego znaczenia. Wniesienie powództwa w sprawie miało bowiem miejsce co najmniej pół roku przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia wynikającego z treści art. 442¹ k.c. liczonego od najwcześniejszej ze wskazanych wyżej dat, tj. 31 października 2013 r.

Wreszcie zaznaczenia wymaga, że wobec niemożności wytoczenia powództwa o zgłoszoną do masy wierzytelność, jak również wobec opisanej wyżej niemożności wcześniejszego ustalenia, w jakim stopniu wierzytelność powodów zostanie zaspokojona, powodowie, nawet mając zamiar podjęcia działań windykacyjnych i tak musieli czekać z wniesieniem powództwa przeciwko członkom zarządu Biura (...) spółki z o.o. w S. w upadłości likwidacyjnej na zakończenie postępowania upadłościowego. Nie ma tym samym podstaw do liczenia biegu terminu przedawnienia dochodzonych przeciwko pozwany roszczeń z art. 299 §1 i 2 k.s.h. od dnia ogłoszenia upadłości spółki.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanych jako bezzasadną.

SSO (...)SSO (...)SSR del(...)